

Videčák

Ročník 2, číslo 1, 8. ledna 2024

Den jako filmaři

Do rolí filmařů se přenesli naši žáci společně s rožnovskou rodačkou a herečkou Kristýnou Ryšskou. Museli se pár dní před akcí rozdělit do několika skupin dle počtu žáků ve třídě. V těch se potom určili herci. Herci následně dostali krátký text, který se naučili. Teda, měli naučit. Následně se šlo na akci, kterou již budu popisovat z mého pohledu, protože nevím, jak to fungovalo v jiných třídách.

Vešli jsme do kavárny Vrátnice, kde už nás vítala Kristýna. Zeptala se nás, jestli má alespoň jeden člověk ze skupiny nainstalovaný střihač videa Capcut. Po těchto záležitostech jsme se přemístili do sálu. Tam jsme si sedli ke stolům, které reprezentovaly nějaké filmové studio, například Universal Pictures, Warner Bros a další... Poté jsme si měli vybrat role. Ty byly následující: režisér/ka, kameraman/ka, maskér/ka, kulisák/kulisařka, herec/herečka. Po rozdělení úkolů jsme zhlédli krátké video o tom, jak jde říct jediná věta mnoha různými způsoby. Následovalo rozdělení „placů“ losováním a oblékání herců. Potom se šlo na plac, který jsme si mohli upravit. Po malých úpravách, až se holky dolíčily, mohlo se začít natáčet. Fungovalo to tak: Nejdříve se řeklo, o jaké studio se jedná. Následně už se říkal dialog, který se někdy natáčel po větě, aby se kameramanka, která byla poučená již z předběžných náповěd, mohla přesunout na jiné místo. To pro lepší záběr obličeje. Po dotočení se mohli herci svléct a čekalo se na ostatní.

Nakonec jsme si pouštěli, co kdo vytvořil. Některé scény byly vtipné, některé vážné, ale jak říkala Kristýna, mladší ročníky to pojaly úplně jinak než ty starší.

Text: Ondřej Vendelín Veselka

Foto: Jakub Sobotka

Rozhovor s herečkou Kristýnou Ryškou

ROŽNOV POD RADHOŠTĚM-V září jsem byla se svou třídou 9. A na akci Jak udělat film s herečkou Kristýnou Ryškou. Působila na nás velice mile a hned v úvodu nám všem nabídla tykání. Rozhovor s ní byl velmi příjemný a probíhal v přátelském duchu. Bylo pro mě pozitivní zkušeností udělat rozhovor s takovou osobností.

Hned na začátku bych Ti chtěla poděkovat, že sis na mě udělala čas. Připravila jsem si pro Tebe 12 otázek. Tak jdeme na to.😊

Na jakou základní školu jsi v dětství v Rožnově chodila?

Já jsem chodila na soukromou školu Sedmikrásku.

Kdy sis uvědomila, že bys chtěla být herečkou?

Myslím, že to přišlo třeba v 5. nebo 6. třídě, kdy už se začíná mluvit o tom, co by člověk chtěl dělat a na jakou školu půjde dál. Protože jsem od malička chodila do dramaťáku, chodila jsem na klavír, na zpěv a na tancování, tak mě to všechno přirozeně směřovalo na konzervatoř.

Ty jsi teda studovala herectví na konzervatoři. V jakém městě jsi studovala?

V Ostravě.

Co Tě na herectví nejvíce baví?

No, to se tak jako různě mění. Mě asi baví ta kreativita. Je to zaměstnání, ve kterém se nenudím, člověk neustále něco vymýšlí a pořád si vlastně hraje, nemá to žádné hranice. Nikdo ti nemůže říct: „Tohle je špatně“. Spíš ti maximálně může říct: „Tohle se mi nelíbí“. Ale pořád je to jenom názor a vytváříš imaginární svět, který může být často zrcadlem pro lidi a někdy (to se mi párkrát v divadle stalo a potvrdilo) si třeba člověk uvědomí, že tohle je jeho příběh a s tím může něco dělat.

Jakou roli považuješ za svou nejdůležitější v kariéře?

Já osobně jsem nejvíce spokojená s rolí v Metanolu, protože to byl pro mě profesní mezník. Ale co se týče ohlasů, tak to je asi bezesporu Zlatá labuť.

Jaké město sis více oblíbila, Rožnov nebo Prahu?

Rožnov. Proto tady taky bydlím.

A co máš na Rožnově nejraději?

Tak předně je to „moje doma“ a to, že jsem se tady narodila. Taky to znamená, že mám tady velkou část rodiny a staré dobré kamarády. Mám Rožnov moc ráda. Přestože je to malé město, je tady skupina lidí, kterým záleží na tom, aby bylo vždy co dělat. A pak ta příroda! Myslím si, že takový, jako je náš městský park, není široko daleko. Je přece parádní věc, když uprostřed města můžeš jít 1,5 km lesem.

Čím si tě získala Irena Mašková, že jsi přijala roli ve Zlaté labuti?

Já jsem zjistila, že to budu hrát, rok nebo půl roku před natáčením. Když mi bylo řečeno, co je to zhruba za roli, tak jsem ji vzala. Jednak jsem neměla nic v nabídce a jednak jsem s touto partou lidí už dělala, takže jsem věděla, do čeho jdu. Také mě zaujala kostýmní výprava, protože jsem věděla, že to bude dobová záležitost. Tušila jsem, že to budou pěkné kostýmy (což se potvrdilo). A jak jsem na začátku mluvila o kreativitě, tady se plně projevila. Já jsem si tu postavu mohla tak nějak vyšperkovat a sama vytvořit. U Ireny bylo pole pro stavění postavy docela široké. Moc mě to bavilo.

Je těžké hrát Irenino mnohdy ostré a sobecké chování?

No, není. (*smích*)

Já už jsem slyšela spousty rozhovorů o tom, že se záporné postavy hrají nejlépe.

Já jsem si to myslela do té doby, než jsem opravdu takovou velkou zápornou postavu hrála. A myslím, že je to tím, že všichni máme v povaze chovat se vlídně, ohleduplně vůči ostatním. Chceme být milí a najednou, když to můžeš úplně obrátit, tak je to strašně osvobozující. Nemyslet vůbec na okolí, protože takhle se člověk nemůže normálně chovat, to ani nechce. Ale když víš, že to nemá žádné následky, tak je to docela zábava (*smích*).

Líbí se Ti dobové kostýmy, které při natáčení nosíte?

Moc. Líbí se mi to. Ale já nejsem ten člověk, který by v tom normálně chodil, potřebuju něco pohodlného. Zároveň ty kostýmy hodně svazují, je to pěkné, ale kostým ti nedovolí shrbit záda, nedovolí ti pohodlně se postavit, dost vytváří postavu.

Ale jinak jsou ty kostýmy opravdu nádherné, právě na Ireně je vidět, že je pořád vzpřímená.

Ono to v tom prostě jinak nejde. Jednak je to samozřejmě charakteristika dané postavy, ale jednak ten kostým by nic jiného nedovolil.

Je Ti doba 2. světové války díky Zlaté labuti bližší než před natáčením seriálu?

To asi ne. Lidé si často myslí, že když herec hraje postavu zasazenou do určitého období, tak najednou je na to období expert. Ale když točíme, tak vlastně nemáme moc času si uvědomovat, v jaké je to době. Díky tomu, že hrajeme o protektorátní době, visí leckde hákové kříže. Ale to není až tak zásadní dojem pro mě jako herce, aby mě to více do role vtáhlo.

Já mám na závěr poslední otázku: co bys vzkázala dětem, které mají sen se stát hercem nebo herečkou?

Já bych je od toho určitě neodrazovala, protože sama mám tuhle profesi strašně ráda, tak proč ji nedopřát i druhým? Ale případní zájemci musí být trpěliví a připravit se i na to, že se to nemusí povést. Každý rok vyjde z uměleckých škol asi 70 nových lidí, potažmo dětí, protože konzervatoř opouštíš v nějakých 17ti, 18ti letech a ne všichni se na tu obrazovku dostanou. Spousta jich uvázne (ale třeba taky chtějí uvázat) v oblastních divadlech a hrají pak jako herci, kterých si za celý život nemusí nikdo všimnout. Pokud jim to stačí, tak je to v pořádku, ale někomu to třeba nestačí a pořád prahne po tom dostat se před kameru. A to se mu nemusí podařit. Ale já si osobně myslím, že když proto člověk dělá potřebné kroky, třeba poslouchá lidi, co mají zkušenosti a pracuje na tom, tak postupně se mu to díky jeho péči povést může.

Já moc děkuji za rozhovor a přeji Ti mnoho pracovních úspěchů.

Není zač a děkuji.

Rozhovor a text: Anna Plešková, 9.A

Foto: Tereza Horáková, 9.A

ZLATÁ LABUŤ

Seriál Zlatá labuť se natáčí v České republice. Je to dobový dramatický seriál, který se odehrává během druhé světové války v Československu. Píše se totiž 15. březen 1939 a okupační vojska právě překračují naši státní hranici.

Hlavní postavou tohoto seriálu je herečka Marta Dancingerová, která ztvárňuje postavu Báry Veselé. Báře se lepí smůla na paty a je zrovna na útěku před spravedlností. Nakonec se stane prodavačkou oddělení módy v Praze, v právě otevřeném obchodním domě Zlatá labuť. Zlaté labuti vládne rodina Kučerů. Rodina však nemá dobré vztahy. Hlavní boje probíhají mezi sestrou Irenou, kterou ztvárňuje herečka Kristýna Ryška (kvůli které jsem si tento seriál vybrala na recenzi) a mezi jejími bratry. Sourozenci se hádají kvůli obchodnímu domu, kterému by Irena nejraději vládla sama. Irena patří mezi zákeřnější postavy. Nesnáší, když nemá pravdu, potřebuje vyhrávat a je cílevědomá. Ale taky je milovnicí módy a luxusu. Žije v odcizeném vztahu se svým manželem Lukášem. Podaří se Ireně porazit její bratry a převzít vládu nad Zlatou Labutí? Jak to dopadne s Bárou? Potká někoho blízkého, ve kterém najde oporu?

Baví Vás historie a dobové příběhy? Pak je tento seriál stvořený přímo pro Vás.

Text: Tereza Horáková, Foto: internet

Rail Route: The story of Jozic

Tato hra by se dala nazvat jedním slovem: Dispečerství. Hra samotná je nezávislým rozšířením hry Rail Route a oproti ní je bezplatná.

V ději se přenesete do role vlakového dispečera, staráte se o provoz v Praze nebo v nějakém anglickém městě. Jako první vám hra doporučí tzv. nekonečnou hru. Je to tak, jak to zní. Na začátku totiž dostanete tři pražská nádraží, kde do jednoho vjíždí vlaky, a vy se musíte postarat o hladký průjezd. Prvních několik desítek minut procházíte tutoriálem, zkoumáte, jak hra funguje a k tomu vám vypráví Jozic (asi to má být Jožík), jak to vše udělat. Jozic je již starý vlakový dispečer, který vás zaučuje. Postupem času se rozrůstá vaše železniční síť, množství kolejnic, vlaků a signalizací. Občas na vás vyskočí nějaké rozhodování, zpívání písniček se šéfem a mnoho dalšího, kam jsem ještě ani nedošel. Hra je náročná na logiku a strategii, protože musíte též zajistit, aby všechny vlaky dojely a přijely včas.

Hra je v dark modu, má skvělé animace a hlas, který mluví pouze anglicky. Když je řeč o Anglii, tak mapa Wakefield, což je ta druhá mapa, je na čas a na body. Musíte totiž během dvanácti minut nasbírat co nejvíc bodů. Hra je od českých, polských, anglických a slovenských tvůrců, takže taková mezinárodní záliba: D

Text a foto: Ondřej Vendelín Veselka

VÝSTAVA

HOUBA NENÍ HOUBA

Dne 5. října 2023 se naše třída (6.A) vypravila autobusem do Valašského Meziříčí, kde na zámku Kinských probíhala výstava hub. Jmenovala se Houba není houba.

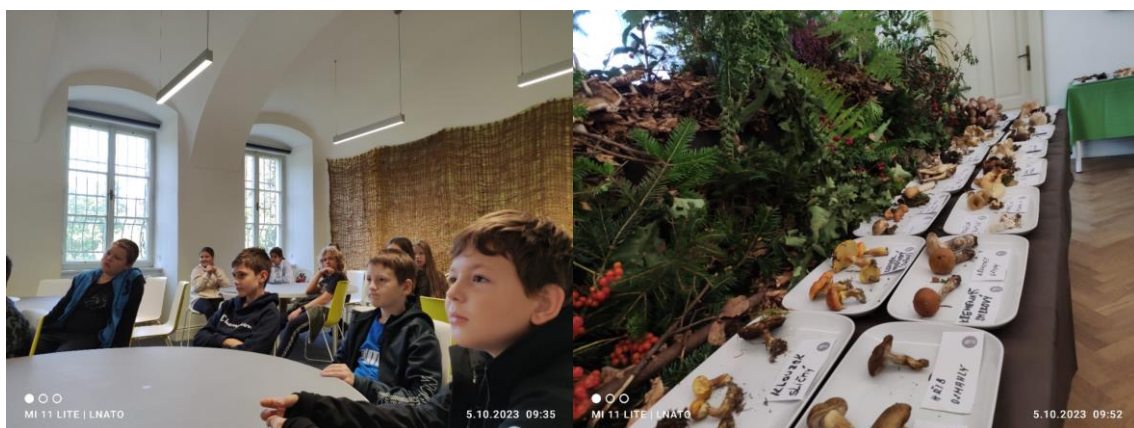
Paní nám vyprávěla, z čeho se skládají plodnice (houby) a jak se jmenuje člověk, který se zabývá mykologií (houbami). Jmenuje se mykolog .

Viděli jsme houby výstavní, které nasbírali houbaři. Houby jedlé, nejedlé i jedovaté. Houby, které voněly po fialkách a také houby, které hodně páchly. Bylo to velmi zajímavé!

Po přednášce jsme měli rozchod. Někdo se prošel po zámku, jiní si zašli do kavárny. Za chvíli nás paní učitelka Valášková s paní asistentkou svolaly a jeli jsme autobusem zpět do školy.

Celý výlet byl zajímavý a poučný! Jsem ráda, že jsem se o houbách dozvěděla spoustu zajímavostí.

Text: Alžběta Surá, 6.A

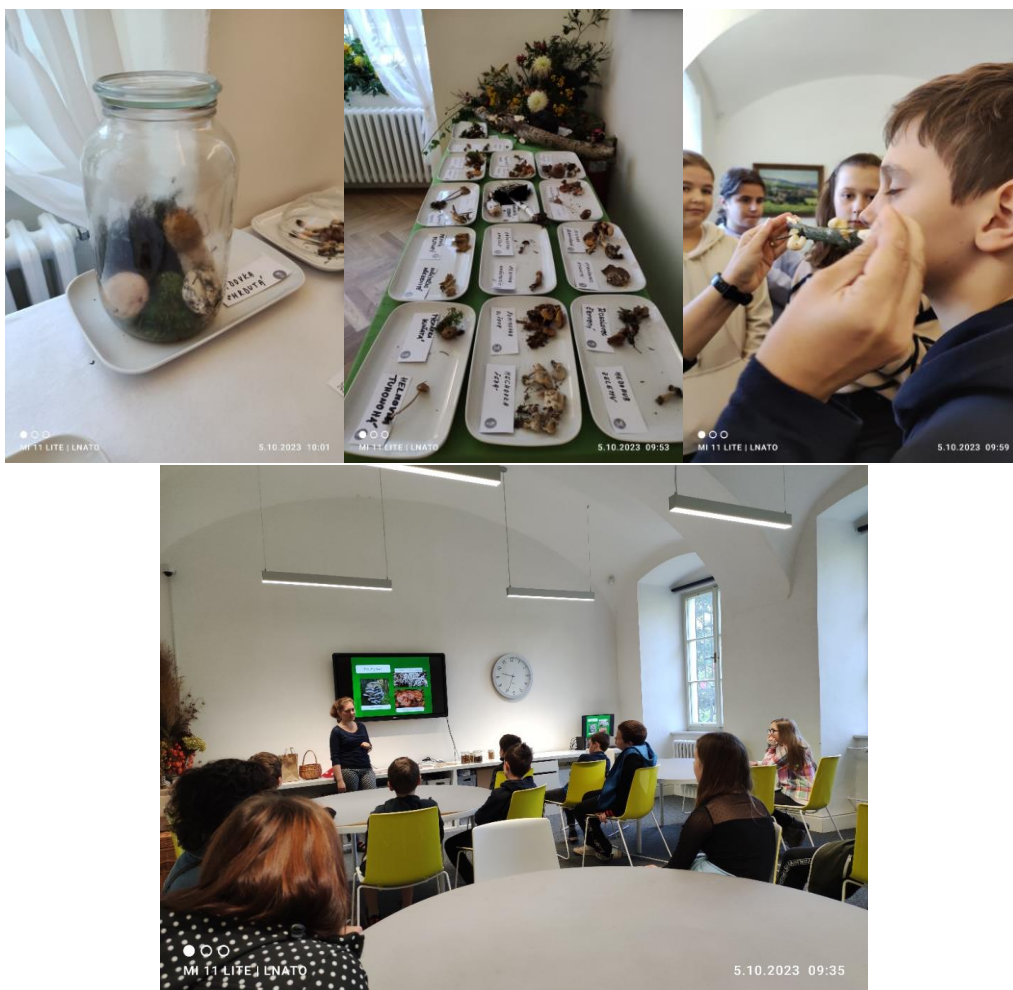

Foto: Jan Tiefenbach, 6. A

REPORTÁŽ Z NÁVŠTĚVY DIVADLA

V úterý 10.10.2023 se třídy 3. A, 3. B a 4. A zúčastnily divadelního představení „Ferda Mravenec“ v divadle v Novém Jičíně.

Po první vyučovací hodině jsme nastoupili do autobusu a vyrazili za kulturou. Budova divadla v Novém Jičíně je moc hezká. V patře divadla právě probíhala výstava fotografií z Asie.

Představení mělo dvě dějství, mezi kterými byla přestávka. Mezi hlavní představitele patřili Ferda Mravenec (práce všeho druhu), brouk Pytlík a Beruška. Hrála tam i další stvoření z říše hmyzu. Kromě klasického divadla se tam i zpívalo. Takovému typu představení se říká muzikál. Líbily se nám kulisy a kostýmy, ve kterých herci vystupovali. Také písničky a scénky byly pěkné. Herci z Těšínského divadla nám připravili hezký kulturní zážitek.

Do školy jsme se měli vrátit a ještě se hodinu učit. Všechno ale bylo jinak. Protože se divadlo protáhlo, přijeli jsme později, šli jsem rovnou na oběd nebo domů.

Text Petr Tiefenbach, 4.A